

[Jørgen Tved]

Når jeg læser den socialpolitiske redegørelse, som danner grundlaget for denne debat, er jeg helt overbevist om, at socialministeren kender til H. C. Andersen og »Kejserens nye Klæder«. Den redegørelse er en samling floskler, i bedste fald nogle smukke ord, og det dækker vel over, at vi her behandler nogle meget ømtålelige problemer uden at anvise, hvordan disse problemer skal løses.

Jeg vil godt spørge socialministeren: Dækker denne redegørelse over, at der på den næste finanslov skal skæres en betragtelig rem af huden ud af det sociale budget, som måske skal dække nogle af de 10 mia. kr., som Venstres finanspolitiske ordfører sagde skulle spares på finansloven i 1989? Er det derfor, handlingsplanen er en tynd kop te?

Jeg hører ikke til dem, som i sin tid roste bistandsloven. Jeg lyttede til, hvad Hanne Rein-toft sagde, da hun sagde: Denne lov er en nedskæringslov. Og jeg tror nok, at eftertiden har givet hende ret. Bistandsloven var en nedskæringslov.

Nu kommer en række politiske ordførere her med velformede taler, som de givetvis har brugt megen tid på at udforme. Jeg kunne næsten sige: Gå ned på biblioteket og hiv nogle af de taler frem, som er holdt tidligere i denne forsamling, måske af andre ordførere, om de samme emner. De indeholder nøjagtig de samme ting, som man har sagt i dag.

Man taler om livskvalitet, medmenneskelighed, om, at ressourcerne skal udnyttes bedre. Jamen er der noget nyt i det? Er det ikke det, man har sagt lige så længe, havde jeg nær sagt, man har haft en sociallovgivning, lige siden Steinckes socialreform i 1933? Jo, det er de samme floskler, man har brugt, og nu kommer man og fortæller, at nu skal der altså ikke ske nogen udvidelser af ressourcerne. Det er alle enige om. Og det er jo besynderligt.

Vi lever i et samfund, der bogstavelig talt producerer sociale tabere, hvor vi vel er de eneste, der siger, at der skal være et socialt sikkerhedsnet, der sikrer, at menneskene ikke går til grunde. Vi har et samfund, hvor vi kan konstatere et større misbrug blandt de unge, flere narromaner, flere unge i prostitution, kriminalitet osv. Og så kommer man her og siger, at nu skal vi snakke lidt pænt til hinanden. Nu skal vi komme hinanden lidt mere ved. Gå ned og sig til de unge ludere på Halmtorvet: Nu vil jeg

godt komme dig lidt ved, søster. Jeg tror nok, det er noget helt andet, hun har brug for.

Vi lever i et samfund, hvor vi har en række unge, som vi ikke har givet en uddannelse, som vi ikke har givet chancen for at få et job, så de som følge deraf kunne komme ind i en arbejdsløshedskasse. Man har så, fordi man ikke må putte dem i gaskammer – det er jo ikke så human – besluttet, jamen så kan man sætte dem på social- eller førtidspension. Unge på 18 år på pension! Det er jo grotesk, men det er dagens samfund. Og nu kommer man og siger, at nu skal vi altså gøre noget ekstra for disse unge. Jamen har det ikke været meningen hele tiden? Hvorfor affinder vi os med, at der er unge mennesker, som hverken får uddannelse eller arbejde? Hvorfor affinder vi os med eller har affundet os med, at man indfører socialpension for unge mennesker på 18 år? Det er jo forbryderisk.

Derfor er det floskler, man også har brugt ved denne debat her i dag. Disse mange udtryk har man givetvis brugt i mange år uden at løse problemerne.

Man siger, at der bruges en tredjedel af statens eller det offentliges indtægter til sociale ydelser, og det skal nok være rigtigt, når man gør tallene op. Men går man til den anden ende af livsforløbet og taler om pensionisterne, så har de jo selv betalt hver eneste øre. Alligevel kommer man nu og siger til dem: Nu skal I betale en yderligere særskat, for at jeres pensioner skal være sikret i fremtiden.

Pensionister er måske de mest mishandlede mennesker i dette samfund. Vi har oplevet, hvordan de tog besættelsen og genopbygningen, og hver gang sagde man til dem: Spænd livremmen ind. De har oplevet arbejdsløshedsperioder, hvor det var kampen om at få det daglige brød til sig selv og familien. Og nu kommer man og siger til dem: Nu skal vi nok sikre, at I i fremtiden får et godt livsforløb som afslutning på jeres tilværelse. Nu skal I bare høre, vi har fidusen. Nu skal vi nemlig lave en eller anden form for socialpension, solidarisk pension kalder man det oven i købet.

I 1960'erne sagde man det samme til fagbevægelsen: Hold tilbage med lønnen. Vi indfører noget, vi kalder alle tiders plat eller ATP, og det betød, at vi skulle aflevere 3 øre pr. time, og arbejdsgiveren indbetalte 6 øre. Hvad skete der? Da de stegte duer skulle til at flyve ind i